

REJS SU-KAMPEN

FORSVAR LEVEVILKÅRENE! BRYD HUL I KRISEPOLITIKKEN!

Slut op om debatdage den. 4., 5., og 6. april. Gør dem landsdækkende. Brug debatdage som udgangspunkt for en SU-kamp. Lad dem munde ud i en bred enighed bag Danske Studerendes Fællesråds (DSF's) krav og hvilke aktionsformer, der skal til for at føre kravene til sejr. Brug debatdage til at tvinge DSF'S Arskonger til at tage initiativ til kampen for 30.000 kr. i uddannelsesstøtte.

Den megen røre om uddannelsesstøtten har sidst ført til, at der nu udbetales 31 mill. kr. »ekstra« i stipendier. Men det er som en dråbe i havet, der kun giver seks procent mere. Og det er penge, der allerede har været afsat fra starten af studieåret, men altså først kommer til udbetaling nu.

De 85 mill. kr., der skal uddelles til efteråret er på samme måde kun tilskilling, som på ingen måde bringer uddannelsesstøtten op i bare nærheden af et eksistensminimum. Samtidig er det kun uddannelsessøgende under 23 år, der får noget ud af de penge.

De studerendes økonomiske situation er idag stadig katastrofal. Priserne stiger, SU-en udhules og det bliver stadig sværere at få arbejde ved siden af studierne. Ligesom sidste forår vil man dette forår se en stærk stigning i antallet af studerende, der må melde fra studierne på grund af økonomisk min.

Det er krisen i det kapitalistiske samfund, der har skabt denne situation. Krisen hænger uløseligt sammen med kapitalismen og først på kapitalismen er styret kan kriserne afskaffes. Borgerskabet forsøger at komme ud af krisen ved at lade arbejderklassen betale krisens byrder, i form af indkomspolitik og nedskæringer af statens udgifter. Det går også ud over de uddannelsessøgende.

Socialdemokratiets uddannelsespolitik er et element i forsøget på at redde den danske kapitalis chancer på det internationale marked gennem grove overgreb på levevilkår, arbejdsforhold og demokratiske rettigheder. Ideen i den SU-reform, som Ritt Bjerregård har pålagt det Centrale Uddannelses Råd at udarbejde til efteråret er, at lave et samlet krisepolitik angreb på de uddannelsessøgende og færdiguddannede. Den hovedindhold skal være en styrkelse af indkomspolitikken og de sociale- og uddannelsesmæssige nedskæringer.

Den skal være et redskab for effektivisering, strammning, registrering og nedskæringer på de færdiguddannedes løn. Samtidig vil dette angreb

blive slyttet ind i snak om »kamp mod egoismen«, »at stå sammen i krisetider« og »om at tage fra de privilegerede«. Når et sådant forslag kommer vil de uddannelsessøgende stå endnu svagere end i dag. De vil da stå overfor et større samlet reformforslag, hvilket vil kræve meget stor styrke at skulle kæmpe imod.

Foråret 1978 er det bedst tænkelige tidspunkt for en omfattende SU-kamp. Den utilfredshed, der allerede har vist sig blandt de uddannelsessøgende har skabt en vis uro i borgerskabets rækker. Men forudsætningen for en egentlig forbedring af SU-en er, at flertallet af de uddannelsessøgende bakket kampen op, går aktivt ind i den og sætter magt bag kravene.

Derfor må DSF- og Studenterråds-toppene stande deres slytningspolitik. Mens de sidder og udtænker alle mulige »omgælses-« og »undgåelses-« strategier, fjerner de sig helt fra det store flertal af de uddannelsessøgende og deres akutte problemer med at skaffe sig bedre levevilkår. Et af argumenterne for de mange »omgælses-« og »undgåelses-« strategier er, at Socialdemokratiet er så stærkt, at det ikke nytter at kæmpe. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet står stærkt og de uddannelsessøgende kan ikke fjerne hele krisepolitikken. Men de uddannelsessøgende kan på delområder slå hul i krisepolitikken, hvis de griber fat de rigtige steder og samler så stor en styrke som muligt. Udeninden hører man også nogle af disse folk sige, at de uddannelsessøgende ikke skal

tilkæmpe sig højere SU, for så bliver studierne bare disciplineret. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet med næb og klør vil forsøge at stramme studierne. Det vil de gøre uanset, hvormed de uddannelsessøgende tilkæmper sig i SU. Der er ikke lagt op til en bytte-handel fra regeringens side, hvor de studerende kan få mere i SU, såfremt de vil æde en strammning af studierne. Regeringens krisepolitik går derimod ud på at plyndre de uddannelsessøgende og færdiguddannede til benet.

Kan de uddannelsessøgende tilkæmpe sig mere i SU vil de tværtimod også stå bedre rustet til at kæmpe mod yderligere stramminger af studierne. Kampen for højere SU står således ikke i modsætning til kampen mod politisk ensretning af studierne og kampen mod den borgerlige ideologi - det er tværtimod kampe, der kan understøtte hinanden.

SU-kampen må rejses. Den kan samle det store flertal af de uddannelsessøgende. Men den kan kun kæmpes til sejr gennem en konfrontation med borgerskabets statsmagt - enten lykkes krisepolitikken eller også får de uddannelsessøgende forbedret deres levevilkår.

Det er i basis at kampen skal rejses. Ledelserne i de studerendes organisationer må tvinges til at gå ind i kampen, så organisationerne tjener kampen.

Svaret på den manglende mobilisering er at sætte alle kræfter ind på mobiliseringsarbejdet i basis, aktuelt op til debatdage og DSF's årskonferens.

GÅ IND I SU-GRUPPERNE

GRUNDLAGET FOR EN BASISMOBILISERING

Rundt omkring på de forskellige uddannelsessteder findes der idag en del SU-grupper. Men det er langt fra alle steder. Mange steder fungerer grupperne heller ikke særlig godt. Skal der skabes en omfattende mobilisering blandt flertallet af de studerende, må SU-grupperne styrkes. Alle de studerende, der mener, at en SU-kamp er vigtig, må gå ind i arbejdet — uanset politisk tilhørsforhold eller om man iøvrigt er aktiv i studentpolitisk arbejde til dagligt. SU-grupperne må først og fremmest sørge for, at der kommer gang i diskussionen bredt blandt de studerende. De må sørge for, at der kommer oplæg ud til alle studerende på undervisningshold/årgangsmøder og studentermøder. Der ligger efterhånden en del oplæg fra de forskellige studenterråd og DSF. SU-grupperne må sørge for, at de vigtigste af disse diskuteres. Og afvejet efter de lokale forhold må de om nødvendigt selv lave oplæg. Kan SU-grupperne nå til enighed om grundlag, krav og aktionsformer for kampen vil dette styrke arbejdet meget.

Skal der rejses en SU-kamp, må SU-grupperne også diskutere forholdet mellem de studerende og deres organisationer, således at der let kan dannes

aktionskomiteer, når kampen starter. Folk fra SU-grupperne kan da, som nogle af dem, der står i spidsen for at rejse en SU-kamp gå ind i aktionskomiteerne. Derudover må SU-grupperne lægge helt konkrete planer for, hvordan man evt. med »udrykningstjenester« kan komme ud til alle studerende, hvordan man kan tilrettelægge en undervisningsboykot og have forslag til, hvad diskussionerne skal indeholde.

Er de eksisterende fagråd/studenterråd enige med SU-grupperne om vigtigheden af en SU-kamp (og ikke kun i ord, men også i handling), må SU-grupperne arbejde tæt sammen med fagrådene/Studenterrådene. Men ikke alle steder udgør fagrådene/Studenterrådene idag den mest drivende kraft i dette arbejde. De steder får SU-grupperne en helt uundværlig rolle.

Fungerer SU-grupperne dårligt er grundlaget for en virkelig bred mobilisering blandt flertallet af de studerende ikke til stede. Derfor er SU-grupperne nødvendige idag.

Gå ind i SU-grupperne og styrk grundlaget for en SU-kamp!

KRAV OG PAROLER

Kommunistisk Arbejderparti går ind for, at der kæmpes for disse krav og under disse paroler:

- 30.000 KR. I UDDANNELSESSTØTTE
- 23 ÅRS-REGLEN VÆK
- FORHØJELSE AF STIPENDIEANDELEN
- RENTEFRIE LÅN
- FORSVAR LEVEVILKÅRENE!
- FORBEDRINGER I RETNING AF
- UDDANNELSESLØN!
- BRYD HUL I KRISEPOLITIKKEN!
- BEKÆMP STATENS
- REAKTIONÆRE UDDANNELSESPOLITIK!

OP TIL DSF's ÅRSKONGRES

Styrk enheden for kamp mod krisepolitikken.

Den socialdemokratiske regering må udpeges som en direkte fjende i kampen mod den reaktionære uddannelsespolitik!

Kongressen må tvinges til at tage initiativ til en SU-kamp

Kommunistisk Arbejderparti mener, at den vigtigste opgave på DSF's årskongres må være at styrke SU-kampen. Kongressen må derfor vedtage kravene og rejse dem direkte overfor statsmagten med krav om svar indenfor en uge. Samtidig må den vedtage at arbejde for en omfattende aktion, når regeringens afvisning foreligger. Kongressens deltagere må beslutte at sætte alle kræfter ind på at styrke den interne mobilisering til kamp.

På debatdagene den 4-6. april må det diskuteres, hvordan SU-kampen kan videreføres. Fra debatdagene må der rettes resolutioner til DSF-kongressen, for at få den til at opfordre til landsdækkende aktioner.

Men for at kongressen skal vedtage en opfordring til aktion, må den tvinges til det. Arbejdet i SU-grupperne og for at øge mobiliseringen på uddannelsesstederne er derfor helt afgørende.

Socialdemokratiet er en fjende

I kampen for højere uddannelsesstøtte og for at

bryde hul i krisepolitikken er Socialdemokratiet de studeres uforsonlige fjende. Det ses klart efter August-forlig, kriminalisering af strejker og blokadevæbnet, overenskomstindbrag, adgangsbegrænsning, SAMBAS-konflikten, BT-sagen, mexicanersagen osv. Den Socialdemokratiske regering står idag klar til at gennemføre en omfattende krisepolitik indenfor uddannelsessektoren med strømninger, økonomisk udsultning, disciplinering, effektivisering og registrering. På den baggrund er det vigtigt på kongressen at slå fast, at Socialdemokratiet er en af de studeres vigtigste modstandere. Socialdemokratiets forsøg på at få politik indflydelse i de studeres egne organisationer, gennem DSU, må derfor bekæmpes.

Kamp er nødvendigt

Hvis man skal have forbedringer igennem, bliver det ikke ved at appellere til politikernes gode viljer, men ved at tvinge dem til at give efter for det pres, der er opstået ved at de studerende er gået ud i kamp. Det er også forkert at sætte sin lid til, at de studeres repræsentanter i de statslige råd og udvalg kan skaffe forbedringer. Hvis Ritt Bjerregaard og den Socialdemokratiske regering beslutter at give de uddannelsessøgende nogle forbedringer, er det ikke fordi Rådet for Uddannelses Støtte har givet dem nogle gode ideer, men fordi de er tvunget til det.

studeres kamp ikke nytter noget. De skal derfor danne grupper og «kollektivisere deres økonomiske problemer» og lave kritiske studier fjernet fra verdens vrimmel. Med andre ord skal studenterne sidde i grupper og græde over elendigheden.

Det er vigtigt at føre kamp mod borgerskabets ideologi på undervisningshold, til forelæsninger m.v. Men udelukkende at sætte på den ideologiske kamp er ikke tilstrækkeligt. Det er ensbetydende med, at kampen mod krisepolitikken reelt opgives. Og Socialdemokratiet i spidsen for borgerskabet får lov til i ro og fred at gennemføre forringelser af levevilkårene og politik disciplinering af studierne. Intet vil være mere kærkomment for Ritt og regeringen.

Idag er denne politik en direkte hindring for, at der rejses en kamp for mere SU. Det er en linie, der opgiver kampen inden den overhovedet er begyndt. Den må derfor afvises af de studerende, så den ikke vinder overhånd på kongressen. Og overfor den må der opstilles en linie for studenterkampen, som styrker de studeres kamp mod krisepolitikken og den's konsekvenser.

**Bekæmp krisepolitikken — — —
kæmp forbedringer igennem**

Kommunistisk Arbejderparti opfordrer kongressen til at udvikle en bred forsvarspolitik overfor de angreb, som de studerende udsættes for på grund af krisen. En politik, der samler det store flertal af de studerende om at gå i kamp for at bryde borgerskabets massive angreb.

De uddannelsessøgende udsættes for overgreb på mange områder. Ruskursernes forsøgs kvalt, budgetterne strammes, så mange lærere må fyres, adgangsbegrænsningstallene strammes og de Faglige Landsudvalg forbereder studietidsforkortelser og studiestrømninger. Der er idag ikke basis for en gennemkæmpelse af omfattende reformer eller samfundsmæssige helheds løsninger. Det står de uddannelsessøgende ikke stærkt nok til i den nuværende situation. Det vil derfor være eventyrligt at forsøge. Det vil i sidste ende føre til en demobilisering af de uddannelsessøgende og dermed styrke Socialdemokratiets politik yderligere.

Men den svære situation må ikke føre til en total opgiveness og kapitulation, som omgælsesstrategien lægger op til. At der ikke øjeblikkeligt kan skabes forbedringer på alle områder, er ikke ensbetydende med, at de studerende ikke har mulighed for at føre kampen til sejr.

Idag må uddannelsespolitikken baseres på at bryde krisefølelsen på de områder, hvor der kan skabes den nødvendige mobilisering og kampvillie. Til disse kamp må der søges solidaritet og opbakning fra andre dele af arbejderklassen. Støtten må bygge på de fælles interesser i at bekæmpe krisepolitikken. Det er sådanne sejre, der skaber forudsætning for yderligere fremgang for de uddannelsessøgende og resten af arbejderklassen.

SU-kampen er et eksempel på en sådan kamp. Lykkes det at rejse denne kamp og føre den til sejr, vil der hermed skabes et slagkraftigt og omfattende grundlag for at rejse kampen mod andre dele af den krisestyrede uddannelsespolitik. Også mod de andre overgreb, som en SU-reform vil søges knyttet sammen med.

**BEKÆMP STATENS REAKTIONÆRE
UDDANNELSESPOLITIK!
BEKÆMP KRISEPOLITIKKEN!
STYRK DE STUDERENDES ORGANISATIONER!**

Komm.S. ser ikke Socialdemokratiet som en fjende af de uddannelsessøgende. De betragter Socialdemokratiet som et arbejderparti, der er presset af de borgerlige partier til at føre en borgerlig politik. Og det trods Socialdemokratiet åbenlyst vedkender sig ansvaret for den politik, de fører. Komm.S. mener, at det er muligt at opnå forbedringer ved at opfordre Socialdemokratiet til at bruge «det andet flertal» og gennem samarbejde med Socialdemokratiet om reformer. Komm. S.'s syn på Socialdemokratiet betyder, at de vil modarbejde en egentlig kamp mod den Socialdemokratiske regering. Den kamp, der er nødvendig for at opnå forbedringer af SU.

Omgælsesstrategi er overgivelsespolitik

For tiden er et flertal indenfor ledelsen af DSF og Studenterrådene begyndt at opstille «nye» strategier for studenteororganisationerne: Omgælsesstrategierne. Indholdet heri er, at staten er så stærk, at de

TIL ARBEJDERAVISEN

Studivestergade 24, 1455 Kbh K.

Send mig:

fra førstkommande nr. til nr. 24/1978

fra førstkommande nr. til nr. 48/1978

Kuvertforsendelse (1,25 kr. ekstra pr. nummer)

som jeg betaler, når jeg modtager girokortet.

Andre bemærkninger:

BESTILLINGSKUPON ABONNEMENT

Navn:

Adresse:

Postnr. og by:

Dato:

ABONNER PÅ ARBEJDERAVISEN